

Komisk på Festspillene

Rumpehull-katedral, pels og kvalitetskunst.

BTs anmelder mener at «Retro Katt» er som et lite eventyr. FOTO: ØYSTEIN HAARA

Grethe Melby

Teateranmelder

PUBLISERT: PUBLISERT:
I GÅR 20:34

«Retro Katt»

Hvem: Tori Wrånes, Carte Blanche og Festspillene i Bergen, i samarbeid med BIT Teatergarasjen

Hva: Urpremiere på Festspillene

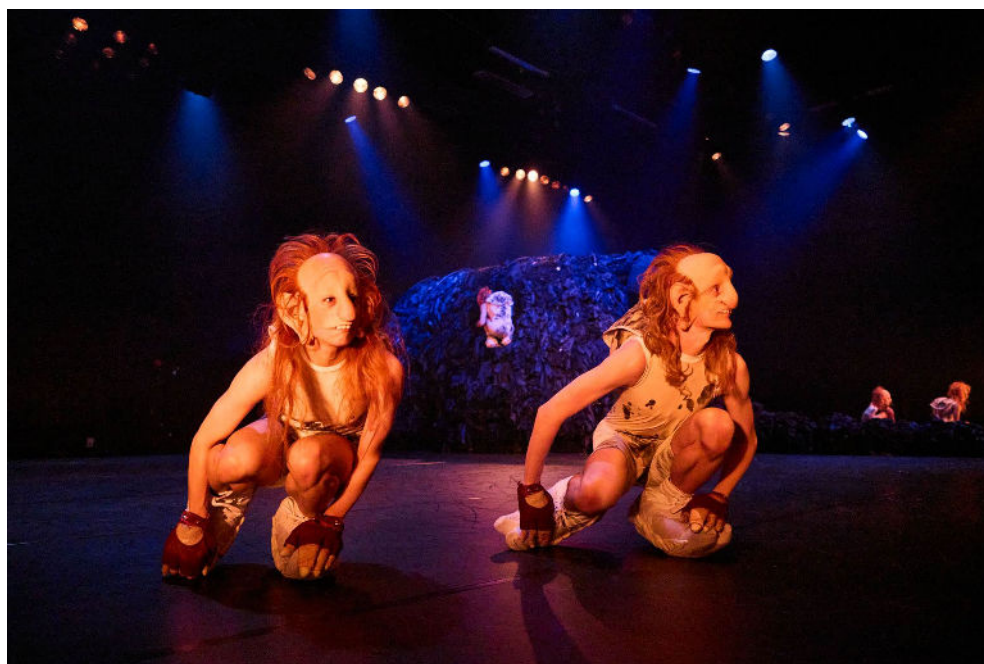
Hvor: Studio Bergen

Når: 23. mai–2. juni i Bergen, før forestillingen drar på turné

Det første vi hører er en høy lyd av noe som kan være en katt som maler. Men det kan også være en durende maskin. På scenen ligger noe stort og rundt, to eller tre meter høyt. Halen ligger rolig nede på gulvet.

Den store kroppen puster nesten umerkelig. Et eller annet sted lenger inne i mørket finnes kanskje resten av katten. Skulle den reise seg opp og snu seg mot oss, vil vi som sitter i salen bli til bitte små vesen i forhold.

Når jeg ser forestillingen, er det generalprøve og dagen før urpremiere. Men fordi jeg har benyttet meg av det åpne tilbudet fra Carte Blanche om være med på prøvene underveis, vet jeg at inne i den store kroppen finnes det mye metall og mekanikk.

Katter på

jobb. FOTO: ØYSTEIN HAARA

Og jeg vet at danserne og Tori Wrånes, som blant annet står bak både koreografi og scenografi, har tenkt og fabulert og lekt seg frem til den endelige forestillingen i fellesskap.

Nå er uttrykket mer organisk. Danserne pipler sakte ut av pelsen. De er små vesener med rare hoder, pukkelryggaktig kropp og merkelige føtter.

Det er imponerende hvordan de klarer å få meg til å tro at de er en del av det store dyret, før de liksom faller ut av pelsen og er egne individ.

Det er mer fint enn ekkelt. Litt skummelt er det også. Når lyden av et hundebjeff bryter med harmonien, skvetter vesenene og farer sammen.

I en annen sekvens løfter den store halen seg til side, kattens rumpehull åpner seg, slik at den likner en lysende katedral de små vesenene kan gå inn i.

Lysende katedral på Studio USF. FOTO: ØYSTEIN HAARA

Det er jo komisk. Men det innser jeg ikke før jeg skal forklare det for andre. Mens jeg ser på synes jeg at en lysende katedral av et katterumpehull er det naturligste i verden.

At Carte Blanche åpner opp arbeidsprosessen for publikum er et tilbud jeg vil anbefale. Det er ganske så fint å følge med på hva resultatet blir, når den store kattermaskinen har fått pels, mens danserne har blitt utstyrt med avanserte masker som sikkert gjør det ekstra tungt å puste.

For de som kjenner til Wrånes mystiske og trolske vesener fra før, enten de fikk med seg performancer i Paris, Berlin eller et annet sted i verden – eller har sett hennes kunstutstillinger, er det ekstra spennende å reflektere over hvordan det visuelle uttrykket utvikles i denne forestillingen.

Men skulle du ikke kjenne til Wrånes fra før, vil du likevel få en nesten meditativ opplevelse. Du får tid til å tenke over hvordan verden kan oppleves fra perspektivet til det vi vanligvis plukker vekk fra kattens pels.

Forestillingen er som et lite eventyr. Den er et godt stykke kvalitetskunst og passer definitivt like godt for barn som for voksne.

PUBLISERT:
PUBLISERT: 23. MAI 2024 20:34
OPPDATERT: 24. MAI 2024 11:30